

[Steffensen.]

denne fordyrende afgift på jagtpatroner. Når afgiften indbringer 3 mill. kr., medens vi måske taber 2—3 gange så meget ved, at nyttevildtet ødelægges, er det dårlig økonomi for samfundet som helhed at bevare denne afgift. Der er et gammelt ord, der siger: jo flere ræve, des færre kyllinger, jo flere mennesker, des flere kyllinger. Ræve og andet rovvildt er faktisk en slags snyltere på samfundet. Og vel ved jeg, at vor højtærede finansminister er en særlig emsig skattejæger, og at skatteyderne ikke er fredet, men jeg tror alligevel, der her er et område, hvor vi for alvor bør tænke på at ophæve en afgift. Det ville være til gavn for de jægere, som ikke har råd til at betale denne afgift, så de effektivt kan bekæmpe rovdvirene.

Det er blevet mig fortalt, at dersom råger effektivt skulle bekæmpes, skulle man have mulighed for at skyde dem efter solnedgang. Om det altid kan lade sig gøre, ved jeg ikke, men måske kan det gennemføres i fredningstiden for andet vildt. Men alt det vil jeg henstille til udvalget at se på under behandlingen af det foreliggende lovforslag. Der er ingen tvivl om, at de skadedyr, der er tale om, voldes uhyre stor fortræd, og at det er dyrt at beholde dem, for det går ud over nyttevildtet, der har stor nationaløkonomisk betydning.

Landbrugsministeren (Sønderup): Jeg vil gerne sige tak for den tilslutning, som man fra de forskellige sider har givet det foreliggende lovforslag. Når talen er om den skade, der forvoldes, er det vistnok sådan, at det, dyrene ødelægger, er af væsentligt større omfang end det, de sætter til livs som føde.

Hvad angår patronskatten, er det nok sådan, at dette spørgsmål må komme til at indtage en noget tilbagetrukket plads under udvalgsarbejdet, da det temmelig sikkert ikke vil lykkes at nå noget resultat i retning af afgiftens bortfald i forbindelse med dette lovforslag. Spørgsmålet hører jo — jeg kan næsten sige glædeligvis — ind under et andet ministeriums ressort.

Jeg er villig til at drøfte de nærmere enkeltheder, som der kan være anledning til at beskæftige sig med, i det udvalg, som jeg forstår man ønsker at få nedsat.

Severin Hansen: Jeg har med stor interesse hørt på de indlæg, der har været fremsat, særlig med hensyn til skarven, som vi fiskere altid benævner ålekragen. Jeg var især opmærksom på de udtalelser, der kom

fra det ærede medlem hr. Johs. Larsen (Tune). De var ud fra et fiskersynspunkt helt tilfredsstillende og gik bl. a. ud på, at man ikke alene måtte bekæmpe denne rovfugl med gevær, men også med andre midler.

Skarven er efterhånden blevet meget besværlig for det danske fiskeri, særlig i vore indvande, og man har fra vore hovedorganisationer i mange år gang på gang rettet henvendelse gennem vort eget ministerium til landbrugsministeriet om at få lov til på alle mulige måder at bekæmpe denne rovfugl, der er så ødelæggende i indvandene, bl. a. i flere af de østjyske fjorde. Der er nu også kommet store kolonier ned til Lolland-Falster, hvor disse fugle optræder på deres ødelæggende måde. Særlig om efteråret, når fiskerne har slået bundgarnspæle, ser man, at der — længe inden garnene er sat ud — sidder en ålekrage på hver eneste pæl, klar til at tage sit bytte, så snart garnet kommer ud. Disse skarver kan dykke på utrolige vanddybder og tage fiskene, både når disse er i færd med at gå i garnet, og når de er kommet i fangenskab. Den ene skarv dykker efter den anden og fjerner sig med sit bytte. Men ikke alene fiskernes redskaber og fangst ødelægges de. Man ser også på noget mindre vanddybder ålekragerne ødelægge fiskeynglen. Det er ikke ualmindeligt, hvis man er agtpågivende, at man kan se sådan en skarv dykke op til 20—30—40 gange og hver gang komme op med en ål i næbbet. De må være meget kræsnе, for det er hovedsagelig ål, de spiser, andre fisk er de ikke så slemme ved, men ål er jo også en luksusvare.

Jeg er meget glad for, at dette forslag er blevet fremsat, og selvom jeg kunne komme ind på mange spørgsmål i denne forbindelse, skal jeg dog undlade det, men blot henstille til landbrugsministeren, at man nu bruger bemyndigelsen til bekæmpelse af ålekragen både på den ene og den anden måde, så at man dog kan imødekomme fiskernes berettigede krav i denne henseende.

Der er det særlige ved ålekragerne, at disse fugle måske kun er på besøg her. Jeg hørte, at den højtærede fiskeriminister i folketinget under behandlingen af saltvandsfiskeriloven gjorde opmærksom på, at det er ikke alle disse fugle, der var stedseboende heroppe. De kommer sydfra, trækker herop i store skarer og foranstalter deres ødelæggelser. Det har været sådan hidtil, at der måske i selve landbrugsministeriet har været nogen modstand mod at bekæmpe disse fugle, men jeg har forstået det således,